

Ce ți-e scris în stele, ce ți-e pus în gene...

14 martie 2008

Gili Cârstea

De la păcatul originar al lui Augustin și până la divinitatea naturii umane din New Age, există un spectru larg de teorii care încearcă să explice statutul naturii omenеști.

Ultima noutate este aceea că natura umană este, într-adevăr, scufundată complet în păcat, dar motivul ar fi acela că ADN-ul, codul genetic ce definește ființa umană, a suferit modificări de-a lungul timpului, din cauza mediului păcătos în care s-a dezvoltat omenirea. Toate nelegiuirile omenirii, practicate de milenii, au modificat cumva codul genetic, modificări ce definesc și controlează natura umană. Acesta este motivul pentru care suntem condamnați să trăim în păcat. Adică mințim, furăm, ucidem, deoarece natura umană controlată de codul genetic nu se poate manifesta decât așa. Concret, așa cum din cauza genelor avem ochi, urechi sau nas, tot din cauza genelor suntem homosexuali sau criminali.

Această nouă teorie pare riguros științifică și cu totul adaptată normelor de corectitudine politică ale vremii. Problema este că ea nu poate fi susținută cu Scriptura.

Dacă modificările genetice produse de milenii de păcătuire ale strămoșilor au ajuns la noi pe calea eredității, atunci crima lui Cain este imposibil de explicat. El nu avea strămoși care de milenii fuseseră expuși nelegiurii acumulate genetic. Nici chiar părinții lui trupești nu trăiseră în nelegiuire. Cain nu vizionase filme violente, nu văzuse niciodată un om mort, și nu era influențat de stimulii activi ai unei societăți criminale, așa cum este a noastră. Și totuși, la prima nemulțumire serioasă, a ridicat mâna și l-a ucis pe fratele său.

Căderea în păcat a lui Adam nu a modificat codul genetic al naturii umane. O altă schimbare majoră s-a produs în Eden, pe care biserica nici acum nu reușește să o definească corect. Din acest motiv, căutăm tot felul de explicații pentru cauzele păcătoșeniei omenirii.

Ca și toate celelalte ființe create din univers – de la serafimul luminos și sfânt până la om – Adam a fost creat ca un templu în care să locuiască Creatorul. Duhul Sfânt locuia în templul inimii, și funcționa ca un sistem de operare. Natura umană și cea divină erau unite, colaborând perfect, și acesta era singurul motiv pentru care omul putea trăi în neprihănire.

Haina de lumină cu care era acoperit Adam provenea de la prezența Duhului Sfânt în el, și nicidecum de la codul genetic perfect cu care fusese înzestrat. Nicăieri în univers nu există o ființă creată care să posede nativ nemurire, adică să existe prin sine, datorită codului genetic perfect. Toți au nemurirea doar atâta timp cât respectă legea fundamentală a creației, părtășia de natură divină, sau locuirea Duhului Sfânt în templul inimii lor.

Codul genetic și natura divină sunt lucruri complet diferite. Ca să folosesc un exemplu din lumea calculatoarelor, am putea spune că natura divină este sistemul de operare, iar ADN-ul uman este BIOS-ul. Cele două joacă roluri diferite, deși amândouă sunt esențiale în buna funcționare a calculatorului. Alterarea sau lipsa oricăruia dintre ele duce la dezastru.

Codul genetic nu are o funcție morală; el doar definește natura, ființa umană. La fel, natura divină, sau Duhul Sfânt instalat în templul sufletului nu are rolul de a defini sau coordona funcțiile mașinării vii. Prezența Lui în templul inimii asigură desăvârșirea morală a individului, viața în neprihănire, în ascultare totală de legile împărăției.

De la căderea în păcat, omenirea trăiește fără Duhul Sfânt locuind în ea, dar codul genetic nu s-a schimbat; ADN-ul lui Cain este ADN-ul lui Adam, este ADN-ul nostru. Ceea ce a pierdut Adam în Eden nu a fost un cod genetic perfect, ci părtășia de natură divină. Viața fără de moarte oferită lui nu provenea din codul genetic, ci din unirea cu natura divină. La fel este cu îngerii, la fel este cu toți locuitorii universului.

Lucifer nu avea un cod genetic nemuritor sau sfânt. El avea nemurirea atâta timp cât rămânea, de bună voie, conectat la izvorul vieții. Când a ales să alunge legea Duhului de viață din el, nu s-a produs o modificare a codului lui genetic, ci moral nu a mai putut trăi în neprihănire. A murit spiritual. El, ca și Adam, ar fi murit imediat și fizic dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit magistral și dureros, astfel ca viața lor să continue spre a se clarifica conflictul care tocmai explodase în univers.

Pavel are o expresie interesantă, care explică faptul că omul are probleme nu din cauza modificărilor din genomul uman sub presiunea mileniilor de fărădelege, ci pur și simplu din cauza lipsei Creatorului locuind în el: „Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom 3:23). Când Lucifer a ales să se despartă de Dumnezeu, Icabod – s-a dus slava. Când Adam a ales să se despartă de Dumnezeu, Icabod – s-a dus slava. Da, templul a rămas acolo, cu toate trăsăturile coordonate de codul genetic, dar natura divină a plecat, slava, Șekina, a dispărut.

Când filistenii au luat chivotul datorită nebuniei celor doi copii ai marelui preot, soția lui Fineas a exprimat corect realitatea: „S-a dus slava din Israel, căci chivotul lui Dumnezeu este luat” (1 Sam 4:22). Templul, cortul întâlnirii, era la locul lui, dar fără chivotul mărturiei el era o casă goală, fără slavă.

Au fost două momente unice în istoria universului când au avut loc despărțiri între natura creată și natura divină. Prima, când îngerii rebeli au ales să se despartă de izvorul vieții, și a doua atunci când primii noștri părinți s-au lăsat amăgiți în Eden să se despartă de izvorul vieții. Despre prima este mai greu să vorbim, deoarece avem informații infime cu privire la natura îngerilor. Dar despre natura umană știm mai multe, și putem înțelege mai ușor ce s-a petrecut atunci când Duhul lui Dumnezeu a fost nevoit să Se retragă din locuința Lui de drept.

Pavel spune că există două legi: Legea duhului de viață, și legea păcatului și a morții (Romani 8:2).

Conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice, omul a fost creat ca o locuință a lui Dumnezeu (DA 161). Trupul, sufletul și spiritul erau coordonate și funcționau perfect doar datorită prezenței naturii divine instalate în spiritul uman. Era o contopire perfectă între natura umană și natura divină care producea viață veșnică în neprihănire. Legea duhului de viață era la locul ei și își făcea perfect datoria.

Când Dumnezeu a fost alungat din templul Său, natura umană a rămas fără sistemul de operare, fără legea duhului de viață. Creierul a fost preluat de legea păcatului și a morții, lege care are ca prim comandament instinctul de conservare. El a devenit suprem, subordonând toate funcțiile organismului și folosindu-le pentru un singur scop: Supraviețuirea creierului controlat de legea păcatului și a morții. Această lege este în contrast și opusă legii lui Dumnezeu, pe care o contestă, o evită și o respinge. Dar ea s-a format și există doar datorită lipsei naturii divine.

Adam în Eden era părtaș de natură divină, slava lui Dumnezeu locuia în el, trăia sub puterea legii duhului de viață. Când a ales să trăiască după oferta diavolului, Dumnezeu a trebuit să Se retragă, Șekina a plecat, iar omul a rămas gol, pe dinăuntru și pe dinafară. Codul genetic nu s-a schimbat, dar creierul a rămas sub tirania legii păcatului și a morții instalată în vidul creat de lipsa sistemului de operare divin.

Istoria neamului omenesc este o dovadă despre abisul în care poate coborî orice ființă creată atunci când alege să trăiască despărțită de natura divină.

Dar Dumnezeu a întins un cap de pod către familia Sa scufundată în păcat. Scopul lui Dumnezeu a fost refăcut, pentru prima oară de la căderea lui Adam în păcat, în Omul Isus Hristos. Un membru al familiei umane, „din sămânța lui David după trup” (Rom 1:3), adică părtaș aceluiași cod genetic, a fost făcut din nou „o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul,” părtaș de natură divină.

În El, legea păcatului și a morții a fost înfrântă de prezența Șekinei, de legea duhului de viață. Dumnezeu a arătat că atunci când natura umană este unită cu natura divină, omul nu păcătuiește. „Tatăl care locuiește în Mine” era singura Sa explicație pentru viața neprihănită și puterea vindecătoare care se manifestau prin

El. „Eu nu fac nimic de la Mine Însumi” însemna că despărțit de Tatăl El nu avea nicio putere, și n-ar fi putut trăi în neprihănire.

Hristos nu a trăit în sfințenie datorită unei intervenții miraculoase a lui Dumnezeu, prin care codul Lui genetic a fost modificat. În El doar au fost puse împreună cele două naturi despărțite, doar a fost instalat sistemul de operare divin, și noi „am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

Dumnezeu dorește să facă și cu noi exact același lucru, adică să ne naștem „din El,” să venim la nuntă, să acceptăm să fim făcuți părtași de natură divină, să ajungem „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.”

Natura umană, așa cum este ea înscrisă în codul genetic, nu are nevoie de o schimbare; tot ce trebuie este instalarea sistemului de operare divin, unirea ei cu natura divină. Greșeala fatală pe care a făcut-o Brinsmead a fost exact aceasta, că propunea o ștergere a naturii umane la ziua ispășirii, și înlocuirea ei cu o natură nouă, schimbată prin puterea lui Dumnezeu. Acest concept a viciat întreaga lui teologie despre sanctuar, care până la acest punct era corectă. De aceea trezirea pe care dorea el să o producă nu a putut avea loc.

Ultima generație de credincioși vor fi făcuți părtași de natură divină, și astfel cele două naturi, umană și divină, vor fi unite în ei, lucru care va anula legea păcatului și a morții. Ei vor „umbla” călăuziți nu de legea păcatului și a morții, ci de legea duhului de viață care a fost și în Hristos; nu după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului.

Generația noastră trăiește în nelegiuire, dar nu pentru că a moștenit un cod genetic alterat de milenii de nelegiuire ale generațiilor trecute, ci datorită faptului că, refuzând să venim la nuntă, creierul nostru este sclavul legii păcatului și a morții, Duhul Sfânt nu este primit în templul sufletului, și deci nu suntem părtași de natură divină. Starea care ne caracterizează este „Icabod” – s-a dus slava – și fără o întoarcere a slavei în templul inimii nu există neprihănire, oricât am încerca noi să cultivăm natura umană, sau să sperăm că vom beneficia cândva, cumva, de o intervenție miraculoasă a cerului prin care ni se va ameliora codul genetic afectat de milenii de păcătuire ale omenirii.

Că trăim în nelegiuire datorită genelor pe care le moștenim este o deșertăciune la fel de mare ca și naivitatea că destinul ți-e scris în stele. Ce ți-e scris în stele, sau ce ți-e pus în gene, ar putea avea o aură de savantlâc postmodernist, dar nu are nicio legătură cu scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, nici cu calea consacrată pe care a deschis-o Fratele nostru mai mare către desăvârșirea creștină.
